

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. L.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. KUZL-27455/2014, sp. zn. KUSP-27455/2014/DOP/Ků, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2015, č. j. 41 A 85/2014 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 15. 12. 2015, a včasně doplněnou podáním ze dne 12. 2. 2016, brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl stěžovatelovu žalobu, směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. KUZL-27455/2014, sp. zn. KUSP-27455/2014/DOP/Ků (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), a rozhodl o nákladech řízení o této žalobě.

Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, Odboru občansko-správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 4. 2014, č. j. MMZL 036283/2014, sp. zn. MMZL 108929/2013-LG-PŘ-OOSA-2008/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 233/2013 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dle zjištění správního orgánu prvního stupně porušil jakožto řidič zákaz držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem, při jízdě vozidlem, stanovený v § 7 odst. 1 zákona o silničním provozu, když dne 23. 8. 2013, v 11:04 hodin, ve Zlíně, na ulici Kvítková, řídil motorové osobní vozidlo tovární značky Audi A4, registrační značky X, přičemž při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení, resp. mobilní telefon.

Stěžovatel napadl u krajského soudu rozhodnutí žalovaného správní žalobou, v níž zejména namítal, že při jízdě, v době předcházející zásahu policejní hlídky, nedržel v ruce mobil, telefon či hovorové nebo záznamové zařízení. Poukazoval rovněž na formulační nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů a dále zpochybňoval pravdivost těchto výpovědí, stejně jako důvěryhodnost a (ne)schopnost svědků vybavit si s časovým odstupem detaily přestupkového jednání stěžovatele. Krom toho se stěžovatel v žalobě vymezoval vůči způsobu a výsledku posouzení obsahu audiovizuálního záznamu pořízeného zasahující policejní hlídkou jako důkazu správním orgánem prvního stupně, neboť dle názoru stěžovatele je z uvedeného záznamu patrné, že držel neurčitý předmět v ruce v prostoru před volantem, aniž by bylo lze seznat, o jaký předmět se jednalo, tedy zda šlo o hovorové, resp. záznamové zařízení, či nikoli. Žalobce nově v žalobě tvrdil, že v ruce držel iPod, který je rozměrově stejný jako mobilní telefon, ale není hovorovým nebo záznamovým zařízením, neboť takovou funkci nemá. Stěžovatel rovněž namítal nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí. Rovněž nebyl v řízení o přestupku poučen o možnosti nechat se zastoupit zástupcem z řad advokátů, čímž mělo dojít k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces a práva na právní pomoc. Konečně stěžovatel namítl, že mu nebylo sděleno obvinění z přestupku, když příkaz, kterým správní orgán prvního stupně nejprve ve věci rozhodl, byl ke včasnému odporu stěžovatele zrušen.

Krajský soud převzal do odůvodnění napadeného rozsudku ve značném rozsahu text žaloby i písemného vyjádření žalovaného k žalobě, a dále shrnul obsah výpovědí podaných při ústním projednání přestupku před správním orgánem prvního stupně a konstatoval obsah spisu správního orgánu prvního stupně. K samotnému posouzení důvodnosti stěžovatelem vznesených žalobních námitek krajský soud uvedl, že správní orgán prvního stupně zjistil v řízení o přestupku skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. V podstatných rysech se svědecké výpovědi zasahujících policistů shodovaly, a drobné odchylky toliko dokládají, že se tito na znění svých výpovědí společně předem nedohodli. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o běžnou silniční kontrolu, nebylo ničím prokázáno, že na výsledku přestupkového řízení by měli policisté nějaký zájem. Dále ani nevyplynulo, že by s žalobcem policisté jednali šikanózním způsobem nebo že by projevovali přehnanou horlivost.

Neshodu svědeckých výpovědí zasahujících policistů v ohledu způsobu držení mobilního telefonu stěžovatelem nepovažoval krajský soud za zásadní, a to z důvodu značného časového odstupu podání svědeckých výpovědí ode dne, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, a rovněž pro předpoklad, že v mezidobí policisté zasahovali i v jiných případech, a mohlo tak dojít k záměně či nepřesnému vybavení si konkrétních reálií případu stěžovatele. Krajský soud dále zdůraznil, že výpověď jednoho ze zasahujících policistů byla zcela jednoznačně podpořena i audiovizuálním záznamem založeným v správním spise, z něhož je viditelné, že stěžovatel něco drží v pravé ruce kousek od volantu, i když není zcela zřetelně vidět, a to pro kvalitu videozáznamu, zda se nájisto jedná o mobilní telefon. V tom, že se o mobilní telefon jednalo, se však shodli oba policisté.

pokračování

Krajský soud rovněž konstatoval, že kdyby stěžovatel skutečně mobilní telefon v ruce nadržel, jistě by zasahující policejní hlídce již na místě takovou skutečnost sdělil. Nic takového ovšem neučinil, a k tomu, co mu bylo hlídkou kladeno za vinu, se nikterak nevyjádřil, pouze se dotázal, zda za uvedený přestupek „budou body“, a v reakci na kladnou odpověď policistů konstatoval, že nesouhlasí s blokovou pokutou a je srozuměn s budoucím projednáním přestupku ve správním (přestupkovém) řízení.

V rámci prvního jednání před správním orgánem prvního stupně pak stěžovatel namítl, že nadržel v ruce mobilní telefon, ale ledovací gelovou kostku. Jelikož však v žalobě stěžovatel naopak tvrdil, že v ruce držel zařízení podobné mobilnímu telefonu, avšak bez funkce hovorové či záznamové (konkrétně iPod), usoudil krajský soud na zřejmou účelovost jeho rozporuplných tvrzení. Výhledové poměry policistů k vozidlu žalobce byly dle krajského soudu dobré s ohledem na úhel, ze kterého stěžovatele viděli, a s ohledem na čirá skla vozidel a dobré počasí.

Ohledně stěžovatelovy žalobní námitky stran nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí krajský soud shledal její nedůvodnost, neboť pokud jde o předmětnou skutkovou podstatu, není třeba bližšího teritoriálního určení, než údaj o obci a konkrétní ulici, kde mělo ke spáchání přestupku dojít.

Dále krajský soud shledal nedůvodnou námitku ohledně nedostatečného poučení stěžovatele správním orgánem prvního stupně o možnosti nechat se v řízení o přestupku zastoupit advokátem. Krajský soud předně uvedl, že stěžovatel byl o možnosti zastoupení řádně poučen, a krom toho vyslovil pochybnost stran vážnosti, s jakou mohla být taková námitka stěžovatelem vznesena, když dle zjištění krajského soudu má stěžovatel právnické vzdělání a je soudním exekutorem.

Závěrem odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud neshledal důvodnou námitku nedostatku sdělení obvinění ze spáchání přestupku stěžovateli ze strany správního orgánu prvního stupně. Dle krajského soudu bylo správním orgánem prvního stupně postupováno zcela v souladu se zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 308/2013 Sb. (dále jen „zákon o přestupcích“), a to s § 87 odst. 1 a 4, kdy prvním úkonem byl vydaný příkaz a po podání odporu se strany stěžovatele správní orgán prvního stupně v řízení pokračoval, stěžovatele poučil o jeho procesních právech a nařídil ve věci jednání. Již z vydaného příkazu se tak stěžovatel dozvěděl, z čeho je viněn, tedy jakého přestupkového jednání se měl dopustit.

Stěžovatel v kasační stížnosti v obecné rovině označuje důvody, pro které rozsudek krajského soudu napadá, odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tyto důvody v doplnění kasační stížnosti obsáhle konkretizoval.

Předně stěžovatel, totožně jako dříve v řízení před krajským soudem, poukazuje na rozpory ve výpovědích zasahujících policistů. Z toho, že v již zrušeném příkazu vydaném správním orgánem prvního stupně bylo uvedeno, že stěžovatel držel při jízdě hovorové zařízení, kdežto v prvostupňovém rozhodnutí se uvádí, že stěžovatel držel při jízdě hovorové zařízení, resp. mobilní telefon, dovozuje nyní stěžovatel, že zasahující policisté si nebyli vůbec jistí, co stěžovatel při jízdě držel. Rovněž oba policisté popisují odlišně způsob, jakým údajně viděli stěžovatele s předmětem, který považovali za mobilní telefon, manipulovat.

Stěžovatel vyjadřuje svůj nesouhlas s tím, jak správní orgány přecházely rozpory ve výpovědích zasahujících policistů s poukazem na délku doby, která od spáchání přestupku do podání výpovědi uplynula. Z takového nedostatku (tedy delšího časového odstupu) lze vinit

jedině správní orgán prvního stupně. Dle názoru stěžovatele by svědci vypověděli rozporně i v případě, že by byli vyslýcháni jen s několikadenním odstupem ode dne údajného zjištění skutku.

K audiovizuálnímu záznamu pořízenému policejní hlídkou, který má zachycovat samotné přestupkové jednání stěžovatele, je pak namítáno, že z tohoto nelze v řádném případě dovodit držení hovorového či záznamového zařízení stěžovatelem při jízdě. Ze záznamu je pouze seznatelné, že stěžovatel držel blíže nespecifikovatelný předmět v ruce, a že jeden ze zasahujících policistů vypovídal nepravdivě, když tvrdil, že viděl stěžovatele, jak drží u ucha telefon.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86 (dostupný z www.nssoud.cz), stěžovatel dále namítá, že policisté nezajistili ohledání a ani fotografii údajného telefonního přístroje. Stěžovatel má přitom ve svém vozidle handsfree sadu a nemá tak potřebu při jízdě držet v ruce mobilní telefon. Policisté se nesnažili zdokumentovat, zda má stěžovatel ve vozidle handsfree, a správní orgán prvního stupně dokazování rovněž nezaměřil k tomu, zda měl žalobce vůbec motiv držet mobil v ruce při řízení vozidla. Dle stěžovatele policisté pouze usoudili, že v ruce držel mobilní telefon, avšak nejednalo se o najisto postavené zjištění. K tomu stěžovatel opakuje, že držel v ruce iPod, tedy zařízení tvarově podobné mobilnímu telefonu, avšak postrádající hovorovou či záznamovou funkci.

Stěžovatel uvádí, že vzhledem k tomu, že policisté vykonávali v danou dobu dohled nad dodržováním pravidel bezpečnosti silničního provozu tak, že byli usazeni ve služebním vozidle zaparkovaném v řadě vozidel na silnici, s čelním sklem směrem do komunikace, nemohli dovnitř kolemprojíždějícího vozidla stěžovatele vidět natolik dlouho a dobře, aby mohli tvrdit, že viděli, jak stěžovatel drží v ruce mobilní telefon.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytýká nepřípustnost omlouvání rozporů ve svědeckých výpovědích jednotlivých policistů tím, že od deliktu mělo uběhnout více času a že se svědci údajně mohli splést proto, že řeší často přestupky spočívající v držení telefonu za jízdy. Pokud si svědci v době výpovědi již řádně nevybavují přestupek, nelze než hodnotit jejich svědecké výpovědi jako nedostatečné pro shledání viny stěžovatele.

Pokud krajský soud dovodil zjevnou účelovost stěžovatelovy změny tvrzení stran předmětu, který při jízdě držel (v řízení před správními orgány měl stěžovatel držet gelovou ledovací kostku, v žalobě pak nově tvrdil, že držel iPod), pak dle stěžovatele pochybil, neboť vzhledem k vymezení místa spáchání přestupku dle výroku prvostupňového rozhodnutí nemohl stěžovatel usuzovat na konkrétní místo, kde mělo k přestupkovému jednání dojít. Stěžovatel tvrdí, že skutečně při jízdě nejdříve držel gelovou ledovací kostku, a poté, právě předtím, než se dostal na úroveň stacionárního vozu policejní hlídky, uchopil do ruky již zmiňovaný iPod.

Stěžovatel rovněž namítá, že skutek, který měl být přestupkovým jednáním, nebyl ve výroku prvostupňového rozhodnutí řádně vymezen, když z tohoto není zřejmé, jaký předmět či zařízení měl stěžovatel při jízdě vůbec držet. Obdobně pak namítá, že ani specifikace místa, kde mělo k přestupkovému jednání stěžovatele dojít, není ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečná, neboť se omezuje toliko na ulici, která je však dlouhá přibližně 810 metrů. V této souvislosti stěžovatel odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 – 56, a ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37.

I v kasační stížnosti stěžovatel namítá, že nebyl správním orgánem prvního stupně dostatečně poučen o možnosti nechat se v řízení o přestupku zastoupit advokátem. Vyjadřuje přitom své přesvědčení, že kdyby se mu takového poučení dostalo, jistě by takto nově zjištěné možnosti využil a nebyl by ve výsledku „odsouzen“ za přestupek. Pokud jde o způsob, jakým

pokračování

vypořádal jeho obdobnou žalobní námitku krajský soud, namítá stěžovatel, že není exekutorem, a shledává nepřezkoumatelným způsob, kterým krajský soud takovou informaci opatřil, přičemž vyjadřuje obavu, že ho krajský soud „zbytečně a nedovoleně v podstatě rozpracovává“ a hodlá ho diskriminovat kvůli domnělému výkonu povolání. Za podstatné však stěžovatel v tomto ohledu považuje, že procesní práva v řízení o trestním obvinění jsou zaručena všem obviněným z přestupku a nelze je omezovat na osoby bez právnického vzdělání.

Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku stran možnosti vedení řízení o trestním obvinění na základě zrušeného příkazu, neboť logicky nelze vést řízení na základě úkonu, který byl zrušen. Správní orgán prvního stupně tak měl dle stěžovatele sdělit stěžovateli obvinění z přestupku a teprve na základě tohoto úkonu mohlo být vedeno řízení o přestupku. Stěžovatel neměl reálnou představu, co je mu kladeno za vinu, jestliže mu toto nebylo sděleno a odkaz na zrušený příkaz by byl nesprávný právě proto, že byl zrušen. Za nesprávný označuje stěžovatel názor zaujatý krajským soudem, dle kterého v případě, že byl stěžovateli doručen příkaz, který byl ke včasnému odporu zrušen, nebylo již nutné stěžovateli sdělovat obvinění z přestupku.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že svědecké výpovědi zasahujících policistů je třeba mít za věrohodné, v čemž se ztotožnil se závěrem krajského soudu. Společně s videozáznamem tvoří ucelený důkazní řetězec, prokazující jednoznačně vinu stěžovatele. Žalovaný dále připomněl, že tvrzení stěžovatele, že měl v ruce držet iPod, se poprvé objevilo až v žalobě, takže žalovaný ani neměl možnost se k tomuto tvrzení vyjádřit. Poukazuje na pasivní procesní taktiku stěžovatele, který odmítl vyjádřit se do oznámení o přestupku. Rovněž se ve shodě s krajským soudem domnívá, že tvrzení stěžovatele jsou účelová, neboť stěžovateli bylo dobře známo již z důkazů provedených v řízení před správním orgánem prvního stupně, v jakém konkrétním místě jej policisté spatřili držet v ruce za jízdy hovorové nebo záznamové zařízení.

Pokud jde o stěžovatelem namítanou nedostatečnost vymezení místa, kde měl být přestupek spáchán, odkázal žalovaný na obdobnou námitku a její vypořádání Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42. Žalovaný podotýká, že stěžovatelem citované rozsudky se týkaly přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, takže vymezení místa spáchání přestupku zde má zcela jiný dopad na zhodnocení, zda byl přestupek spáchán, či nikoli, než je tomu u přestupků spáchaných držením hovorového či záznamového zařízení během řízení. Ve vztahu ke stěžovatelově námitce instalace handsfree zařízení v jeho vozidle v době spáchání přestupku žalovaný nyní ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 – 23, s tím že samotná existence handsfree sady ve vozidle stěžovatele nevyklučuje skutkové zjištění policistů, že stěžovatel telefonoval za jízdy.

Konečně žalovaný rozporuje stěžovatelovo popření krajským soudem učiněného zjištění, že stěžovatel je soudním exekutorem. V oznámení o přestupku je v kolonce zaměstnavatel uvedeno „Exekutorský úřad Zlín“. Na internetových stránkách Exekutorské komory České republiky lze rovněž zjistit, že exekutorský kandidát JUDr. et Mgr. J. L. z Exekutorského úřadu Zlín se dne 22. 6. 2012 stal zástupcem JUDr. I. D., Exekutorský úřad Zlín. Dále je tam uvedeno, že JUDr. et Mgr. J. L. byl dne 21. 2. 2014 jmenován do uvolněného Exekutorského úřadu Praha 4. Žalovaný přiložil výtisky jím odkazovaných internetových stránek ke svému vyjádření.

Žalovaný proto ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou, a navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Na základě zjištění, že kasační stížnost směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, účastník řízení před krajským soudem se jí domáhá zrušení takového rozhodnutí, a že není dán žádný důvod pro závěr o nepřípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 s. ř. s., konstatuje Nejvyšší správní soud shledání přípustnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Pokud stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost postupu krajského soudu, spočívající v argumentaci postavené na zjištění o právnickém vzdělání a povolání stěžovatele (soudní exekutor), nemůže tomuto Nejvyšší správní soud přisvědčit. Je sice pravdou, že krajský soud neuvádí, jakým způsobem si uvedené informace opatřil, avšak Nejvyšší správní soud nemá pochybnost, že tato informace byla krajskému soudu dána žalovaným v rámci jím podaného vyjádření k žalobě stěžovatele (konkrétně str. 5 vyjádření žalovaného k žalobě. Koneckonců krajský soud poukázal na právníké vzdělání stěžovatele a jeho profesi pouze na okraj vypořádání jeho žalobní námitky stran nedostatečnosti poučení stěžovatele v řízení před správním orgánem prvního stupně. Samotné vypořádání dané žalobní námitky ovšem nespočívalo na těchto zjištěních, nýbrž na zjištění krajského soudu, že stěžovatel byl řádně poučen správním orgánem prvního stupně o možnosti nechat se v řízení o přestupku zastoupit, a to i advokátem. To, že správní orgán prvního stupně danou poučovací povinnost nikterak nezanedbal, vyplývá totiž zejména z protokolu o ústním jednání před správním orgánem prvního stupně ze dne 28. 1. 2014, č. j. MMZL 012343/2014. Konkrétně na str. 2 tohoto protokolu stojí, že „*zástupce obviněného z přestupku po seznámení se s obsahem předloženého spisového materiálu... a po opětovném poučení, zejména právu nahlížet do spisu, vyjadřovat se ke všem důkazům, o možnosti dát se zastupovat advokátem nebo jiným zástupcem... uvádí na otázky správního orgánu toto...*“ (č. l. 30 spisu správního orgánu prvního stupně). Předmětnému jednání před správním orgánem byl přítomen zmocněnec stěžovatele - Ing. M. J., a protokol o jednání je opatřen jeho podpisem. Lze se tedy jednoznačně shodnout s krajským soudem v tom, že stěžovatel, resp. zmocněnec stěžovatele byl v řízení před správním orgánem prvního stupně dostatečně poučen o možnosti nechat se zastoupit zmocněncem, kterým může být i advokát.

Ani námitku stěžovatele, dle níž krajský soud pochybil, když neshledal svědecké výpovědi zasahujících policistů pro jejich odlišnosti nevěrohodnými, nemůže Nejvyšší správní soud vyhodnotit jako důvodnou. Stěžovatel dovozoval nevěrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů zejména z jejich odlišností, spočívajících jednak v popisu způsobu, jakým měl stěžovatel držet v ruce určitý objekt, druhak v označení takového objektu jednou hovorovým zařízením, podruhé pak mobilním telefonem. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že takové drobné odlišnosti nemohou samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, a to zejména s ohledem na skutečnost, že oba svědci měli v důsledku svého usazení ve služebním vozidle odlišné podmínky pro pozorování přibližujícího se vozidla stěžovatele. Je tedy dost dobře možné, přestože videozáznam pro své značně omezené pole záběru nezachytil stěžovatele při držení předmětu v ruce u ucha, že jeden z policistů mohl pozorovat takové jednání stěžovatele již předtím, než tento se svým vozidlem vjel do pole záběru policejní kamery. Z dané nesrovnalosti ve výpovědích svědků proto ještě nelze vyvozovat závěry o jejich nevěrohodnosti. Ostatně tak nelze učinit ani tehdy, je-li řeč o nesrovnalosti ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů ohledně popisu předmětu, který stěžovatel držel v ruce, neboť vypověděl-li jeden ze svědků, že stěžovatel držel v ruce mobilní telefon, kdežto druhý vypověděl, že držel hovorové zařízení, nejedná se v žádném případě o logický rozpor, když mobilní telefon je bezesporu prvkem (resp. podmnožinou) množiny tvořené hovorovými zařízeními. Výpovědi zasahujících policistů tak nejsou ve vzájemném rozporu a nejsou zde ani ukazatele, které by zavaděly důvod pro pochybnosti ohledně nestrannosti zasahujících policistů, jako např. přehnaná horlivost při kontrolování povinné výbavy vozidla apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nejvyšší správní soud

pokračování

se v tomto ztotožňuje s názorem krajského soudu. Konstatuje-li stěžovatel v kasační stížnosti své blíže nepodložené přesvědčení, dle kterého by výpovědi zasahujících policistů obsahovaly totožné nesrovnalosti i v případě, že by byly učiněny byť s minimální časovou prodlevou od data spáchání přestupku, jedná se o pouhou spekulaci, která nemá pro potenciální důvodnost kasační stížnosti nižádnou relevanci.

Nejvyšší správní soud musí stěžovateli přisvědčit v tom, že z policejní hlídkou pořízeného videozáznamu nelze seznat, že by stěžovatel při jízdě držel hovorové či záznamové zařízení. Naproti tomu je ovšem třeba uvést, že videozáznam není jediným důkazem, kterým bylo prokazováno přestupkové jednání stěžovatele. Správní orgán prvního stupně i žalovaný hodnotili všechny provedené důkazy ve vzájemné souvislosti, a je zřejmé, že závěr o tom, že stěžovatel držel při jízdě hovorové zařízení, je výslednicí poznatků získaných nejen z uvedeného záznamu, ale zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Pokud jde o věrohodnost výpovědí podaných před správním orgánem prvního stupně, nezbyvá však Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že je to právě žalobní (a obdobně též kasační) obrana stěžovatele, která se jeví jako krajně nevěrohodná. Při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně stěžovatel uvedl, že držel ledovací gelovou kostku. Toto tvrzení přitom učinil již po zhlédnutí daného videozáznamu, ze kterého stěžovateli muselo nepochybně být zřejmé konkrétní místo, ve kterém jej měla policejní hlídka spatřit při držení hovorového nebo záznamového zařízení při řízení vozidla. Z logického hlediska tak nemůže obstát stěžovatelovo tvrzení, dle kterého změnil svou verzi skutkového stavu stran předmětu, který držel v ruce, údajně na základě neurčitosti místa, kde se měl přestupkového jednání dopustit.

Dále Nejvyšší správní soud považuje za přinejmenším zarážející chování stěžovatele v průběhu zásahu policejní hlídky. Ze způsobu, jakým reagoval na sdělení policisty o přestupku, kterého se měl dopustit, logicky vyplývá, že jediným kritériem pro rozhodnutí stěžovatele zda bude souhlasit s uložením pokuty v blokovém řízení, nebo setrvá na projednání přestupku v klasickém přestupkovém řízení (případně dle okolností příkazním řízení), bylo bodové hodnocení přestupkového jednání, které by mělo být zaznamenáno do registru řidičů ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu. Z toho je zřejmé, že stěžovatel by byl ochoten v případě nulového bodového hodnocení přestupku dát souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jakkoli si je Nejvyšší správní soud vědom práva osoby obviněné ze spáchání přestupku zvolit procesní strategii dle svého uvážení, tedy i naprostou pasivitu, ze které ještě nelze dovozovat závěry postavené na roveň taciturnímu (mlčky učiněnému) doznání viny, konstatuje rovněž, že se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by se stěžovatel proti sdělení o přestupku na místě nikterak nevyhradil, zvláště tvrdí-li, že měl v autě nainstalovanou handsfree sadu. Logicky uvažující člověk, který se cítí být nevinný, by se snažil svou nevinu na místě prokázat, a nezajímal by se pouze a výlučně o bodové hodnocení přestupku, který navíc dle svého přesvědčení nespáchal.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovatelově námitce, dle které krajský soud nesprávně posoudil otázku možnosti vedení přestupkového řízení správním orgánem prvního stupně na základě již zrušeného příkazu. Krajský soud tuto otázku posoudil v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56, Nejvyšší správní soud dovodil, že „[a]ni po zrušení příkazu na základě podaného odporu pak podle Nejvyššího správního soudu nevzniká správnímu orgánu povinnost sdělit obviněnému (znovu) obvinění. V souladu s § 87 odst. 4 zákona o přestupcích platí, že včasným podáním odporu se příkaz ruší a správní orgán pokračuje v řízení. Obviněnému z přestupku nelze uložit jiný druh sankce, s výjimkou napomenutí, nebo vyšší výměry sankce, než byly uvedeny v příkaze. Zákon tedy zjevně počítá s právními účinky

příkazu, byť zrušeného, v dalším řízení o přestupku. Příkaz, kterým byl obviněný původně uznán vinným ze spáchání přestupku, tak lze i přes jeho následné zrušení podáním odporu považovat za dostatečné sdělení obvinění, jak to dovozuje krajský soud.“ V souladu s takto dříve vysloveným právním názorem, se kterým ostatně koresponduje i napadený rozsudek, nyní Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětná kasační námitka není důvodná.

Důvodnou neshledal Nejvyšší správní soud ani námitku stěžovatele, dle níž bylo místo spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí vymezeno příliš neurčitě k tomu, aby dostalo požadavku precizace pro účely prevence záměny se skutkem jiným. Ztotožňuje se přitom s argumentací podanou žalovaným v rámci vyjádření ke kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud již několikrát ve své dosavadní rozhodovací činnosti shledal vymezení místa spáchání přestupku pouhým odkazem na jméno ulice, kterou pozemní komunikace sleduje, případně názvem (kódem) samotné pozemní komunikace, nedostatečným. Požadavek na přesnost vymezení místa spáchání přestupku však byl v oněch případech shledán nenaplněným zejména z důvodu zvýšených nároků na precizaci místa spáchání přestupku v kontextu skutkové podstaty, která měla být ve výroku popsáným jednáním přestupců naplněna. Je navýsost logické, jsou-li u výroku o spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti zvýšeny požadavky na přesnost určení místa spáchání přestupku, neboť právě nejvyšší povolená rychlost může být stanovena omezením pro určitý úsek pozemní komunikace. V kontrastu s tím jsou bezesporu znatelně nižší nároky na přesnost určení místa spáchání přestupku spočívajícího v držení hovorového nebo záznamového zařízení za jízdy ve výroku rozhodnutí o přestupku, neboť zákaz držení hovorového nebo záznamového zařízení není omezen na určité úseky pozemních komunikací – platí paušálně, a nelze tedy bez dalšího tvrdit, že jistá míra neurčitosti může mít ohledně předmětné skutkové podstaty daného přestupku vliv na kvalifikaci jednání přestupce (taktéž stěžovatele). Krajský soud tuto žalobní námitku stěžovatele vypořádal způsobem, se kterým se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, přičemž ani nebyly dány podmínky ke zrušení napadeného rozsudku pro vady, ke kterým má být přihlíženo i nad rámec důvodů kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl ji v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá na náhradu nákladů, účelně v tomto řízení vynaložených, právo. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, avšak Nejvyšší správní soud naznal, že mu žádné náklady převyšující běžný rámec jeho úřední činnosti nevznikly, protože mu náhradu vynaložených nákladů nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu